

fatte Udvalg (Hage: Jeg sagde, der var en Majoritet og en Minoritet!). Den ærede Rigsdagsmand talte ikke om, at der var Uenighed i Folkethingsudvalget. I Folkethingsudvalget var der nemlig en Rigsdagsmand, som ikke længer har Sæde i dette Thing, som i Forening med mig stillede sig paa et andet Standpunkt end de øvrige Medlemmer. Jeg anfører dette for at vise, at Nedsettelsen fra 1600 Rd. til 1000 Rd. ikke har Noget at betyde i dette Spørgsmaal, idet vi allerede dengang udtalte den bestemte Formening, at Regnskabet for Lidsrummet fra 1ste April til 2den Octbr. maatte undergives Rigsdagens Revision, og, forsaavidt man vilde paastaae, at Aarsregnskabet ikke lod sig saaledes dele i tvende Halvdele, da maatte det hele Aars Regnskab tilføres Rigsdagens Revision; vi erklærede derhos udtrykkelig, at naar det viste sig, om det blev det halve eller det hele Aars Finantsregnskab, som blev tilføjet Statsrevisionen, vilde det være at tage under Overveielse, hvad man maatte lægge til i Betalingen foruden de 1000 Rd. for det Arbejde, som derved blev paaført Statsrevisionen. Det sees altsaa, at Spørgsmaalet om Nedsettelsen af Statsrevisorernes Lønning ikke har det Allermindste at betyde med Hensyn til den Sag, som nu her foreligger. Det blev dengang erklæret af flere af de øvrige Medlemmer af Udvalget, hvad her igjen er erklæret af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad), at, fordi man ikke havde fulgt den Indstilling, som vi to Medlemmer havde gjort, havde man paa ingen Maade opgivet Retten til at fordrø Revision, i alt Fald af det halve Aars Regnskab, saa derfra kan der aldeles ikke sluttes Noget. Alt hvad den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds (Hage) iøvrigt anførte, forekommer mig at være paa sit Sted, naar der i sin Tid skulde blive Spørgsmaal om at reise en Anklage; men det forekommer mig at være aldeles paa urette Sted her, hvor der kun er Tale om at tage et saadant Forbehold, for senere at kunne reise en saadan Anklage. Den ærede Rigsdagsmand har søgt at bevise, at en saadan Anklage, efter hans Formening, ikke vilde føre til Noget; han har allerede her procederet

fuldkommen smukt for Vedkommende, om der i sin Tid skulde blive Spørgsmaal om en saadan; han har som Jurist vist, hvorledes de paa bedste Maade, efter de forffelligste juridiske Grunde, kunde undgaae en saadan; det har han gjort med stort Talent, og det viser, at han er en dygtig Jurist; men det Spørgsmaal ligger her aldeles ikke for. Hvad der her ligger for, det er blot det Spørgsmaal, om man skulde tage et saadant Forbehold, for senere i Tiden, naar det maatte vise sig, at der kunde være Spørgsmaal om at bruge det, at kunne handle derefter, og naar der saaledes kun er Tale om et Forbehold, forekommer det mig, at den ærede Rigsdagsmand ved det, han har ytret, ikke har truffet dette Spørgsmaal.

Hage: Det forekommer mig dog, at naar vi vilde tage dette Forbehold, maae vi ogsaa være beredte paa at gjennemføre Ansvoaret, det er det eneste praktiske Resultat af en Revision som den, der her fordres. Jeg troer ganske sikkert, at jeg sagde, at jeg var Medlem af Udvalgets Fleertal, det maa den ærede Rigsdagsmand have overhørt, i alt Fald troer jeg, at der er flere, som have hørt det, og hvis jeg ikke skulde have sagt det, beder jeg at undskylde, at det er forglemmt; jeg troer ogsaa udtrykkelig at have sagt, at det fra flere Sider var erkendt, at Forsamlingen havde en saadan Ret. Imod hvad min ærede Nabo (Monrad) udtalte, skal jeg tillade mig at bemærke, at der her i denne Forsamling er vedtaget en Tillægsbevillingslov for 1855—56, som ene omfattede de særlige Udgifter; ved denne Lovs Behandling fremkom ingen Protest i den Anledning; der blev dertmod i Rigsraadet forelagt en Tillægsbevillingslov for 1855—56, som omfattede de Overstridelser, som havde fundet Sted af de sælles Udgifter, og det er aldrig kommet paa Dmtale her i Thinget, at denne Tillægsbevillingslov burde have været forelagt for denne Forsamling, men det forekommer mig, at Conseqvensen af, hvad her er ytret, maatte have ført til, at man ogsaa havde forlangt det. Jeg kan ingenlunde erkende, at de Grunde, der ville tale for Rigsrettens Incompetence med Hensyn til Regnskabet for 1855—56, have det Mindste